

5. Симонов В.М. Дидактические основы естественнонаучного образования: теория и практика реализации гуманитарной парадигмы: дисс... доктора пед. наук: 13.00.01 / Симонов Вячеслав Михайлович. – Волгоград, 2000. – 403 с.
6. Слостенин В.А. Педагогика: Учебное пособие для студентов высших педагогических учебных заведений / Слостенин В.А., Исаев И.Ф., Шиянов Е.Н. – М.: Издательский центр “Академия”, 2002. – 576 с.
7. Спириин Л.Ф. Анализ учебно-воспитательных ситуаций и решение педагогических задач / Спириин Л.Ф., Степинский М.А., Фрумкин М.Л. – Ярославль: ГПИ им. К.Д. Ушинского. – 1974. – 129 с.

Слюсаренко Н.А.

**ЗАДАЧНЫЙ ПОДХОД В СОВЕРШЕНСТВОВАНИИ ТЕХНОЛОГИИ
ОБУЧЕНИЯ СТУДЕНТОВ ПЕДАГОГИЧЕСКОГО УНИВЕРСИТЕТА
ДИСЦИПЛИН ЕСТЕСТВЕННО-НАУЧНОГО ЦИКЛА**

В статье рассматривается вопрос внедрения задачного подхода к обучению, анализируется состояние данной проблемы в психолого-дидактической литературе; определяется структура, принципы и дидактические условия, выполнение которых обеспечивает наиболее эффективную его реализацию в учебном процессе.

Ключевые слова: задачный подход, технология обучения, мыслительная задача.

Slyusarenko N.A.

**TASK-ORIENTED APPROACH IN THE ENHANCEMENT OF THE TECHNOLOGY
OF TEACHING THE PEDAGOGICAL UNIVERSITY STUDENTS
NATURAL-SCIENTIFIC SUBJECTS.**

The article deals with the problem of introduction of the task-oriented approach into the educational process. The state of the given problem in the psychology-and didactics literature is analyzed. The author defines the structure of the task-oriented approach, the principles and didactic conditions, the fulfillment of which ensures the most efficient realization of the task-oriented approach in teaching.

Key words: task-oriented approach, teaching technology, intellectual task.

УДК 378.4. 007.2: 377. 002

Соловйова Н. М.

**СТАНОВЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНО-ПЕДАГОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ
ІНЖЕНЕРА-ПЕДАГОГА: МЕТОДИЧНИЙ АСПЕКТ**

У статті розглянуто поняття професійно-педагогічної компетентності та розкрито її складові. Окреслено аспекти інженерно-педагогічної професійної компетентності. Викладено основи теорії безперервної методичної підготовки педагогів професійного навчання в системі вищої педагогічної освіти: обґрунтовано структуру методичної діяльності педагога професійного навчання та зміст методичної підготовки на основі компетентнісного підходу.

Ключові слова: компетентність, педагогічна компетентність, професійна підготовка; методична підготовка; зміст методичної підготовки; компоненти методичної діяльності; безперервна методична підготовка; етапи безперервної методичної підготовки.

В умовах модернізації навчального процесу першочерговим завданням є забезпечення його результативності. Вирішення цього завдання потребує кваліфікованого творчого педагога, який спроможний ефективно працювати в умовах реформаторських змін в освіті. За цих обставин змінюються вимоги до рівня професійної компетентності педагога, яка

залежить від його творчої діяльності, постійного самовдосконалення, вміння приймати рішення в нестандартних ситуаціях.

Інтеграційні процеси, що відбуваються в суспільстві, проникають у систему освіти й впливають на забезпечення якісних освітніх послуг. Поряд з цим виникає необхідність у створенні певної системи професійної підготовки кадрів, що будується на принципах неперервності, наступності, інтеграції, гнучкості, мобільності, конкурентоспроможності, інформаційної прозорості, орієнтації на потреби людини й суспільства. Якщо минулі покоління оволодівали професією на все життя, то сучасна молодь повинна бути готовою до зміни професійної діяльності, перекваліфікації, тобто до набуття нових умінь та навичок, які забезпечать їй повноцінне життя в суспільстві.

Прискорення темпів науково-технічного прогресу, зміна виробничих технологій відбуваються настільки швидко, що отримані у вищій школі професійні знання потребують інформаційного оновлення. Для будь-якої людини, не дивлячись на освіту, фах, соціальне становище, оволодіння новими знаннями сприятиме забезпеченню формування нових умінь та навичок, які в подальшому використовуватимуться нею в професійній діяльності. Крім того, економічна ситуація в країні потребує таких трудових ресурсів, які володіють високим рівнем професійної мобільності та у яких виникатиме необхідність в оновленні своїх фахових знань або ж зміни кваліфікації.

На сьогоднішній день існує думка про те, що освіта катастрофічно відстає від темпів розвитку науки та виробництва, а головне – не забезпечує відповідної якості. Досліджуючи теоретичні засади та вивчаючи досвід провідних учителів, американські науковці розробили концептуальну основу якісного навчання. На думку дослідників, підготовка спеціалістів у будь-якій галузі повинна здійснюватись на науковому підґрунті в рамках компетентнісного підходу. На їх переконання компетентнісний підхід призначений допомогти освіті відповідати сучасним потребам ринку праці.

Метою статті є розкриття суті та складових педагогічної компетентності в становленні професіоналізму, а також аналіз основ теорії безперервної методичної підготовки інженерів-педагогів в системі вищої педагогічної освіти.

Компетентнісний підхід спочатку розроблявся в рамках професійної освіти для навчання працівників на робочому місці. У подальшому можливості його застосування значно розширилася. Американські дослідники, не дивлячись на деякі розходження в компетентнісній освіті, виділяють три головних компонента: знання, вміння й цінності.

За останні роки компетенція стала предметом активного вивчення в педагогічній науці й практиці. При цьому відмічається, що наукові розробки стосовно суті компетентнісного підходу активно впроваджують в освітню практику І.А. Зимня, В.Д. Шадріков, К. Ж. Аганіна, Т. Е. Ісаєва.

У системі освіти професія педагога займає першорядне місце та спрямована на керівництво процесом навчання та виховання підростаючого покоління. А для того, щоб керувати процесом розвитку особистості, потрібно бути компетентним.

Професійна компетентність визначається багатьма дослідниками та науковцями. Кожний автор аналізує зазначене поняття, беручи за основу свій аспект розгляду: здатність керівної особи успішно вирішувати завдання, що входять до його компетенції (Д.С. Савельєв); сума знань, умінь, навичок, засвоєних суб'єктом у ході навчання та рівень взаємодії з оточуючим середовищем (А. П. Акімов); здатність працівника якісно й безпомилково виконувати свої функції як у звичайних, так і в екстремальних умовах, успішно опановувати нове та швидко адаптовуватись до мінливих умов (В. Р. Веснін); наявність знань для успішної діяльності, усвідомлення набутих знань для практики, набір операційних умінь, володіння алгоритмами вирішення трудових задач, наявність творчого підходу до професійної діяльності (В. Ю. Кричевський)[3;5;11].

Термін компетентний у словнику С. І. Ожегова визначається як “знаючий, усвідомлений у певній галузі спеціаліст” [18].

Е. Ф. Зеєр, розмежовуючи поняття “компетентність” і “компетенція”, вважає, що знання, уміння й навички визначають компетентність людини, а здібність мобілізувати їх обумовлює компетенцію освіченої, професійно успішної особистості [7].

Е. І. Огарев під компетентністю розуміє оціночну категорію, яка характеризує людину як суб'єкта діяльності, яка здатна до планування й здійснення ефективних дій, що спрямовані на досягнення поставленої мети. У структурі компетентності він виділяє п'ять компонентів: глибоке розуміння сутності вирішуваних задач та проблем; знання й досвід, накопичені в певній діяльності; оволодіння передовими досягненнями; уміння обирати засоби й способи діяльності; почуття відповідальності за результати своєї роботи в процесі досягнення мети [15].

На думку В. А. Адольфа, “професійна компетентність – складна освіта, що включає комплекс знань, умінь, властивостей і якостей особистості, які забезпечують варіативність, оптимальність та ефективність навчально-виховного процесу” [2].

Стосовно формулювання терміну “професійна компетентність вчителя” існують різні підходи, проте ключовим словом є “здатність”. Професійну компетентність професор Т.Г. Браже розглядає як діяльність вчителя. Педагог повинен володіти не тільки базовими (науковими) знаннями й уміннями, але й ціннісними орієнтаціями, які впливатимуть на мотиви його діяльності, розуміння себе в цьому світі, стиль взаємовідношень із людьми, його загальну культуру, здатність до розвитку свого творчого потенціалу.

Визначення професійної компетентності, яке обгрунтоване науковцем А.Л.Тряпціною, розкриває здатність спеціаліста вирішувати професійні проблеми, які виникають у реальних ситуаціях фахової діяльності з використанням знань професійного й життєвого досвіду, цінностей та схильностей. Компетентність простежується в діяльності, яка поділяється на базову, спеціальну й ключову. Базові компетентності відображають специфіку конкретної професії (педагогіка, медицина, право). Спеціальні компетентності визначають специфіку конкретної предметної чи надпредметної сфери (математика, історія мистецтва, релігієзнавство тощо). Ключові компетентності впливають на розв'язання професійних завдань.

Рівень розвитку професійної компетентності залежить від багатьох факторів як об'єктивних, так і суб'єктивних. Об'єктивними факторами змісту й процесу становлення професійної компетентності є здатність людей пристосовуватись до життєвих умов у визначений історичний період. Розвиток психолого-педагогічної науки визначає певні вимоги до особистості педагога та є тим фактором, що впливає на піднесення його компетентнісного рівня. Суб'єктивні фактори визначають особистісні якості педагога, його ціннісні орієнтації й пріоритети, інтереси та потреби, що відображаються в процесі становлення професійної компетентності. До суб'єктивних чинників можна віднести морально-духовну, інтелектуальну готовність і діяльну спроможність.

У психолого-педагогічній літературі використовується багато понять для характеристики педагогічної діяльності – “професійна компетентність”, “педагогічна майстерність”, “професіоналізм”. Вони тлумачаться багатьма авторами в розбіжних значеннях і модифікаціях. Науковцями розроблено різні варіанти й моделі професійно важливих якостей особистості.

Н. В. Кузьміна визначає професіоналізм як якісну характеристику суб'єкта діяльності, представника професії, який визначається ступенем оволодіння ним сучасними засобами вирішення професійних завдань. Аналізуючи педагогічну діяльність, дослідниця виділяє п'ять її функціональних елементів: гностичний, проектний, конструктивний, організаторський, комунікативний.

В якості основних елементів педагогічної компетентності Н. В. Кузьміна виділяє:

1) спеціальну компетентність, що включає глибокі знання, кваліфікацію, досвід діяльності в межах тієї дисципліни, яка викладається; знання прийомів для вирішення технічних і творчих задач;

2) методичну компетентність, що охоплює володіння різними методами навчання, знання дидактичних методів, прийомів і вміння застосовувати їх у процесі викладання; знання психологічних механізмів засвоєння знань і вмінь у навчанні;

3) психолого-педагогічну компетентність, яка передбачає оволодіння педагогічною діагностикою, вміння будувати педагогічно доцільні відношення з вихованцями, здійснення індивідуальної роботи на основі результатів педагогічної діагностики, знання вікової психології, психології міжособистісного й педагогічного спілкування, уміння пробуджувати й розвивати в учнів інтерес до обраного фаху та предмету, що вивчається;

4) диференціально-психологічну компетентність, що включає вміння виявляти особистісні особливості, мотиви й спрямованість учнів, визначати та враховувати емоційний стан людей, уміння грамотно будувати взаємовідношення з керівниками, колегами, учнями;

5) аутопсихологічна компетентність, що передбачає вміння усвідомлювати рівень особистої діяльності своїх здібностей, знання способів професійної досконалості, уміння бачити причини недоліків у роботі, прагнення самовдосконалюватись [13].

Дж. Равен уводить поняття “розвиваючого середовища”, яке сприяє розвитку компетентності. “У такій сфері, – пише він, – люди мають можливість прагнути до поставленої мети, в процесі цього розвивати свою компетентність” [16: 201].

С. М. Силіна розглядає особистість як системну соціальну якість, надбану індивідуумом у предметній діяльності й спілкуванні та визначає “професійне становлення, як формування професійної спрямованості, компетентності, соціально значущих і професійно важливих властивостей, їх інтеграцію, готовність до постійного фахового зростання, пошук оптимальних прийомів якісного та творчого виконання діяльності у відповідності з індивідуально-психологічними особливостями людини” [17].

Нині в теорії й практиці професійно-педагогічної освіти створено концепції та моделі психолого-педагогічної підготовки, що стосуються й проблеми методичної підготовки, яка розроблена Е. Ф. Зеєром, Г. А. Карповою, Є. Е. Коваленко, Н. М. Жуковою, В. С. Безруковою [7; 9].

Психолого-педагогічна підготовка, що визначає функціональну характеристику діяльності інженера-педагога, є головним компонентом професійного навчання й відіграє роль утворюючого фактору у виборі змісту всіх видів підготовки. До комплексу задач, які спрямовані на формування педагогічних знань, автори (В. С. Безрукова, Е. Ф. Зеєр, Н. М. Жукова, Н. К. Чапаєв) відносять забезпечення психолого-педагогічними й технічними знаннями. Основа такого формування закладена в інтеграційній специфіці професійних знань інженера-педагога. Класичним прикладом такого взаємопроникнення є володіння методичними знаннями.

Зміст підготовки педагога професійного навчання характеризується таким своєрідним співвідношенням компонентів: 60% – галузева підготовка, 27% – психолого-педагогічна підготовка, 13% – підготовка з робочої певних професій. Таке співвідношення демонструє актуальну необхідність щодо часткового переносу функцій і задач професійно-методичних на галузеву складову підготовки фахівця, не обмежуючись при цьому професійно-методичним аспектом, як необхідним компонентом у структурі психолого-педагогічного навчання.

Сьогодні характеризується наявністю досліджень з методичної проблеми, як узагальнюючого етапу психолого-педагогічної підготовки студентів (В. Ф. Бесараб, Н. М. Жукова, А. А. Жученко, Є. Е. Коваленко, А. М. Копейкін, В. І. Нікіфоров, А. К. Радченко, Б. А. Соколов). При цьому в методичній підготовці використовують два концептуальні підходи – індивідуально-методичний і загально-методичний. У відповідності з першим, методичні знання тлумачаться як підготовка до самостійної розробки індивідуальних методик (А. М. Копейкін, В. І. Нікіфоров, А. К. Радченко, Б. А. Соколов, Н. Є. Ерганова). У рамках загально-методичного підходу вона розуміється як готовність до здійснення діяльності в сфері теоретичного й практичного навчання в закладах освіти (В. С. Ледньов, П. Ф. Кубрушко, П. А. Силайчев). Оцінюючи накопичений досвід методичної підготовки педагогів професійного навчання, потрібно відзначити, що теоретичні основи

методичної підготовки розроблені недостатньо, тому дидактична система її реалізації, здійснювана в освітніх установах переважно на емпіричній основі, малоефективна (в теорії й практиці професійного, зокрема, професійно-педагогічного навчання проблема професійно-методичної (її структури, змісту, технології) залишається невирішеною. Однією з причин зазначеного питання є вузьке розуміння її сутності: методична підготовка розглядається лише як компонент у структурі психолого-педагогічної, а не цілісної системи професійної підготовки спеціаліста. Проте в умовах модернізації освіти методичний аспект як важливий фактор професійної компетентності педагогів професійного навчання стає визначальним.

Для наукового визначення структури й змісту методичної діяльності проведено структурно-функціональний аналіз професійно-педагогічної діяльності, який включає чотири рівні:

1. Професійно-педагогічна діяльність. Встановлено відношення професійно-педагогічної діяльності до педагогічної системи й визначено більш вищий рівень “професійна освіта”.

2. Види професійно-педагогічної діяльності. Встановлено види професійно-педагогічної діяльності, а саме: навчальна (методична), виховна, виробничо-технологічна, організаційно-управлінська та науково-дослідницька діяльність.

3. Компонентні складові видів професійно-педагогічної діяльності. Виявляються компоненти того чи іншого виду діяльності, у даному випадку визначені компоненти методичної діяльності, виходячи з функцій, які вони реалізують. Відповідно до функцій окреслені: проектний (дидактичне проектування), технологічний (організаційний), аналітичний компоненти методичної діяльності.

4. Функціональні одиниці діяльності. Даний рівень реалізується функціональними одиницями діяльності (ФОД)

Сутність методичної підготовки визначає рівень оволодіння педагогами професійного навчання, технологією майбутньої педагогічної діяльності – технологією навчання та виховання. Набуття вмінь та навичок цієї діяльності відбувається шляхом засвоєння методичних дій.

Методична підготовка викладача професійного навчання завершує його психолого-педагогічну підготовку, що об’єднує й інтегрує інші види навчання: соціально-гуманітарне, наукове, загальнопрофесійне, галузеве. Систему методичної підготовки педагога професійного навчання формує вивчення таких дисциплін: “Методика професійного навчання”, “Методика виховної роботи”, “Методика контролю знань”, “Інноваційні технології”, а також педагогічні практики.

В основу розробки ефективної системи організації й технології безперервної методичної підготовки покладена ідея поетапного засвоєння професійної діяльності. Такий підхід передбачає, насамперед, переорієнтацію цілей підготовки на чітко визначений кінцевий результат. Кінцевим результатом повинен стати перелік функціональних компетентностей діяльності спеціаліста. Систему безперервної методичної підготовки визначено поетапно:

Орієнтуючий етап (1–2 курси). Засвоєння теоретичних основ структури й алгоритму методичної діяльності.

Формуючий етап (2–3 курси). Формування елементів методичних дій.

Етап становлення діяльності (4 курс). Становлення інтеграційної освіти – базових функціональних компетентностей діяльності.

Особистісно-перевтілюючий етап (5 курс). Самостійне, творче виконання проектних, технологічних, аналітичних дій.

Основу запропонованої моделі складає наскрізного поетапного засвоєння базових функціональних компетентностей протягом усього навчання у вузі. Методична підготовка як процес засвоєння знань, умінь й формування на їх основі методичних дій, має свою технологію, що пов’язана з її поетапною реалізацією. Кількість етапів та характеристика визначені на основі аналізу особливостей становлення професійних здібностей.

На першому етапі радимо формувати елементи методичних дій, засвоювати теоретичні основи (структури, алгоритму тощо), а також формувати необхідну мотивацію для виконання майбутньої діяльності.

На другому етапі розпочинаємо формувати елементи методичних дій, які визначатимуть зміст професійно-методичної підготовки. Такі навички реалізуються під час лабораторно-практичних занять з “Педагогіки”.

На третьому етапі відпрацьовується педагогічна діяльність без детальних інструкцій, проте здійснюється контроль збоку наставника.

На четвертому етапі відбувається засвоєння діяльності, яка переходить у самостійну та творчу стадію.

Детермінуючим фактором при визначенні змісту методичної підготовки повинна виступити структура професійної діяльності. У результаті проведеного аналізу теоретико-методологічного підходу встановлено, що розробка механізму методичної підготовки на основі компетентнісного підходу не призведе до позитивних результатів, якщо не пройти всього ланцюжка – від формулювання цілі до визначення функціональних компетентностей педагогічної діяльності.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Абдулгалімов Г. Л. Модель готовности современного учителя к профессиональной деятельности // Стандарты и мониторинг в образовании. 2009. – №5.
2. Адольф В. А. Формування професійної компетентності майбутнього вчителя // Педагогіка. 1998. – №1.
3. Акимова А. П. О характере профессиональных умений в деятельности педагогов-мастеров // Современные психолого-педагогические проблемы высшей школы. Вып. 1. – Ленинград, 1973.
4. Аргунова М. В. Ключові освітньої компетенції й оцінка їх сформованості // Хімія в школі. 2009. – №6.
5. Веснін В. Р. Практичний менеджмент персоналу: посібник з кадрової роботи. – М.: Юристь, 1998. – 59 с.
6. Зимня І. А. Ключові компетенції – нова парадигма результату сучасної освіти // Інтернет-журнал “Ейдос”. – 2006. 5 травня.
7. Зеєр Е. Ф. Професіограма інженера-педагога / Е.Ф.Зеєр, Н.С.Глуханюк. – Свердловськ, 1989.
8. Ківа А. А., Косирев В.П., Кузнецов А.Н. Дидактичне проектування на основі компетентнісного підходу: Монографія. – М.: “ІСОМ”. 2005. – 142 с.
9. Коваленко Є. Е. Методика професійного навчання: підр. для інженерів-педагогів, викладачів спеціалізованих систем професійної освіти. – Х.: Штрих, 2003. – 480с.
10. Козырева О. А. Феноменология профессиональной компетентности учителя // Образовательные технологии и общество 11(2)2008.
11. Кричевський В. Ю. Професіограма директора школи. – Проблеми підвищення кваліфікації керівників шкіл. М.: Педагогіка, 1987. – 67 с.
12. Кубрушко П. Ф. Зміст професійно-педагогічної освіти. – М.: Вища шк., 2001. – 236 с.
13. Кузьміна Н. В., Реан А. А. Професіоналізм педагогічної діяльності. – СПб, 1993. Управління персоналом організації: підручник / за редакцією А. Я. Кибанова. М.: ИНФРА-М, 1998. – 168 с.
14. Леднев В. С. Научное образование: развитие способностей к научному творчеству. – 2-е изд., испр. – М.: Изд-во МГАУ, 2002. – 120 с.
15. Огарев Е. И. Образование взрослых: междисциплинарный словарь терминологии. – С.-Пб., Воронеж, 1995. – 232 с.
16. Равен Дж. Компетентность в современном обществе. Выявление, развитие и реализация. – М., 2002. (англ. 1984).
17. Силина С. Н. Профессиографический мониторинг становления специалиста в образовательном процессе педагогического вуза: Дис. ... д-ра пед. наук: 13.00.08: Екатеринбург, 2002. – 500 с.
18. Словарь русского языка / Сост. С. И. Ожегов. – М., 1953. – 232 с.

**СТАНОВЛЕНИЕ ПРОФЕССИОНАЛЬНО-ПЕДАГОГИЧЕСКОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ
ИНЖЕНЕРА-ПЕДАГОГА: МЕТОДИЧЕСКИЙ АСПЕКТ**

В статье рассмотрено понятие профессионально-педагогической компетентности и раскрыты ее компоненты. Очерчено составляющие инженерно-педагогической профессиональной компетентности. Изложены основы теории непрерывной методической подготовки педагогов профессиональной учебы в системе высшего педагогического образования: обоснованно структуру методической деятельности педагога профессиональной учебы и содержание методической подготовки на основе компетентного подхода.

Ключевые слова: компетентность, педагогическая компетентность, профессиональная подготовка; методическая подготовка; содержание методической подготовки; компоненты методической деятельности; непрерывная методическая подготовка; этапы непрерывной методической подготовки.

**FORMATION OF PROFESSIONAL AND PEDAGOGICAL COMPETENCE
OF ENGINEER-TEACHER: METHODOLOGICAL ASPECT**

In this article we consider concept of engineer –teacher competence and reveal all its parts. Outlined the elements of engineering and educational professional competence. Presents the basic theory of continuous methodological training of teachers training in tertiary teacher education: the structure of the guidance of teacher training and content based on the methodical preparation of competent approach.

Key words: competence, pedagogical competence, training, methodical preparation, content methodical preparation, components of the methodology; continuous methodical preparation stages of continuous methodical preparation.

УДК 378.094.371

Строганова Г. М.

**УМОВИ ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ МАЙБУТНЬОГО
ВЧИТЕЛЯ-СЛОВЕСНИКА**

У статті розглянуто поняття "мовна особистість", проаналізовано особливості умов формування мовної особистості майбутнього вчителя-словесника.

Ключові слова: особистість, мовна особистість, умови навчальної діяльності, вчитель-словесник.

У наш час в умовах реформування мовної освіти в Україні, послідовного входження до Болонського процесу, переходу шкіл на нові програми і підручники стає негайна потреба у всебічній підготовці вчителя-словесника, здатного забезпечити проведення навчального процесу на достойному рівні, що відповідає сучасним вимогам.

Духовність, внутрішня краса, глибина знань свого предмета, вміння передати знання своїм учням – це характерні риси майстерного вчителя. Саме на діяльність учителя-словесника припадає почесна місія: навчити дітей вільному спілкуванню українською мовою, використовуючи все мовне багатство, навчити свідомо аналізувати, зіставляти, оцінювати і вживати в активному словнику мовні явища і факти. Якісно виконати таке завдання під силу лише педагогу сформованому як цілісна мовна особистість. Тому основним напрямом освітнього процесу у педагогічних вищих навчальних закладах є створення системи фундаментального оновлення підготовки вчителя.

Мета нашої статті полягає у визначенні умов для формування мовної особистості майбутнього вчителя-словесника.